

LUKRAZNEBA
V E R S K I • L I S T • Z A • M L A D I N O

LETO IV.

1933/34

ŠTEV. 2.

Kristus,
ti nam vladaj,
ti nam
ukazuj!

Kristus,
ti nad nami
vekomaj
kraljuj!

Oktober

Mesec oktober je posvečen Kristusu Kralju in Kraljici presv. rožnega venca. Ne bilo bi lepo, če bi ta mesec kdo zanemarjal »Jezusove dneve«. Nikar! Kdor v resnici ljubi svojega božjega Kralja in Kraljico svojega srca, naj vsak večer v oktobru zvesto zaznamenuje v priložene lističe vse, kar je dobrega storil oziroma opustil, da bo tako postajal vsak dan boljši in svetejši.

Gubijski volk

(Po kužijci »Fioretti«.)

Ko se je sv. Frančišek mudil v mestu Gubiju, se je prikazal v okilici velik divji volk, ki ni moril le živine, temveč tudi ljudi. Meščani so bili v velikem strahu, ker se je često približal mestu.

Frančišku so se ljudje smilili. Zato je sklenil oditi v gozd in tam poiskati volka. Meščani so mu odločno odsvetovali in ga milo prosili, naj se ne podaja v nevarnost. Svetnik pa se za prošnje ni zmenil in se je urno podal v goščavo. Tam plane nadenj volk z odprtim žrelom. Frančišek pa naredi čezenj sveti križ in vzklikne: »Pridi sem brat volk! V Kristusovem imenu ti prepovedujem storiti meni ali komu drugemu kaj hudega.« Glej čudež! Brž ko je svetnik napravil znamenje sv. križa, je strahoviti volk zaprl svoje žrelo in na mestu obstal, nato se je ves krotak približal in se ulegel k nogam sv. Frančiška.

Frančišek pa mu prične takole govoriti: »Brat volk, ti delaš v teh krajih veliko nadlego in izvršil si že veliko hudodelstev, ker pokončuješ in moriš stvari božje brez božjega dovoljenja. Nisi ubijal in požiral le živali, temveč spravil si se tudi nad ljudi, ki so ustvarjeni po podobi božji. Zaradi tega zaslužiš vislice kot razbojnik in morilec; vse ljudstvo upije in godrnja zoper tebe. Jaz pa želim, le mir med tabo in ljudmi, ki ti morajo odpustiti vse krivice. Skrbeti morajo zate in ti dajati hrano, da ti ne bo treba več trpeti, zakaj dobro vem, da si vse hudo storil radi lakote. Ti pa mi obljubi zdaj, da ne boš odslej nič več škodoval ne ljudem in ne živalim.«

Po teh besedah je volk z gibanjem života, repa in oči in s pripogibanjem glave pokazal, da to obljubi.

Frančišek pa še pristavi:

»Brat volk, hočem, da mi daš svojo moško besedo, ker le tako se moremo na tvojo obljubo popolnoma zanesti.«

In ko je svetnik stegnil svojo roko, je volk dvignil šapo in jo krotko položil v Frančiškovo dlan. Nato je šel kot jagnje krotak s svetnikom proti mestu.

Ko sta Frančišek in volk stopila v mesto, so ljudje v velikem strahu zbežali na vse strani.

Ko sta Frančišek in volk stopila v mesto, so ljudje v velikem strahu zbežali na vse strani. Šele, ko jih je svetnik zagotovil, da jim ne bo prizadejal volk prav nič žalega, so se polagoma zbrali na trgu. Frančišek pa je pričel pridigati. Med drugim je rekel, da dopušča Bog najrazličnejše nadloge radi grehov in kako se moramo peklenskega žrela vse bolj varovati, kot žrela te živali. Končal pa je: »Vrnite se, predragi, k Bogu in se spokorite, da vas bo Gospod rešil v sedanjosti volka, v večnosti pa pekla.«

Po pridigi je Frančišek rekel: »Poslušajte, bratje moji! Volk, ki tu pred vami stoji mi je dal moško besedo, da vas nikdar več ne bo žalil. Vi mu pa morate zato obljubiti, da mu boste dajali vsaki dan zadostno hrano.«

Vse ljudstvo je tedaj glasno obljubilo, da ga hoče preživljati.

Frančišek se obrne k volku:

»In ti, brat volk, ali obljubiš, da ne boš žalega storil niti ljudem, niti živalim?«

Volk poklekne, skloni glavo in s krotkim gibanjem telesa, repa in ušes dokazuje, da se hoče držati v vsem pogodbe.

Frančišek: »Brat volk, kakor si mi v gozdu segel v roko, tako hočem, da mi tu v pričo vsega ljudstva daš svojo moško besedo.«

Volk dvigne svojo desno šapo in jo položi v roko sv. Frančišku. —

Po tem dogodku je živel volk še dve leti v Gubiju; hodil je ves krotak po hišah, od vrat do vrat, ne da bi komu kaj žalega storil. Ljudje so ga imeli zelo radi in so mu stregli z veliko vnemo. Otroci so pa imeli z njim še prav posebno veselje; včasih so ga povlekli nekoliko za ušesa in rep, pa jim tega ni nikdar zameril.

Naposled je brat volk po dveh letih od starosti umrl, kar je meščane močno užalostilo, zakaj volkova krotkost jih je živo spominjala na čednosti sv. Frančiška.

Mašnik božji!

V stolpu je odzvonilo. Že se bliža čas sv. maše; strežnik prižiga dvoje sveč. Če jih ne prižge več kot dvoje, je to za nas znamenje, da ne bo slovesne sv. maše, sicer bi jih prižgal četvero ali celo šestero.

Glejte, s kakim spoštovanjem opravlja strežnik svojo službo, ne vidite li, kako se mu iskri v očeh nekak ponos!? Zares, ne ceni zastoj tako visoko svoje odlike in prednosti, da je strežnik. Zakaj angelom podobno ima to izredno milost, da se sme tako tesno približati sv. tabernaklju. Seveda si mora prizadevati tudi za angelsko čistost in ljubezen! Kmalu bo imel to srečo, da bo smel pri sv. maši odgovarjati duhovniku v imenu vseh vernikov. Kaka milost torej, biti strežnik, ministrant! Kralji so si šteli v čast, če so smeli streči pri sv. maši!

Že je zapel zvonec. Iz zakristije se pomikata k oltarju mašnik s kelihom v rokah, pred njim pa strežnik. A kaj? Je-li to isti duhovnik, ki smo ga videli pravkar iti v zakristijo? Da, on je, isti! Toda v zakristiji se je oblekel v sveta oblačila. Okoli vratu si je dal prtič, z imenom **amikt**, ki pomeni sv. molčanje, sv. tihoto pri daritvi. Nad sutano (črno obleko duhovniško) si je oblekel dolgo belo obleko, nazvano: **alba**. S svojo belino nam govori, kaka nedolžnost mora krasiti dušo duhovnikovo in našo, spominja nas, da Jezusova kri očiščuje naše duše. — Okoli ledij se je opasal z vrvice, ki se imenuje **cingulum**. Ta trak znači mrtvenje mesa, premagovanje: sveto čistost. Dalje duhovniku visi z leve roke suknen trak, ki se mu pravi **manipelj** in ki ima v sredi zlatovezen križ. Spominja nas na dolžnost trpljenja. Okoli vratu si nadene mašnik še drug daljši suknen trak, ki ga prekriža na prsih in ki se imenuje: **štola**; to je poseben znak duhovske časti, pomeni Gospodov jarem in spominja duhovnika na njegove svete dolžnosti. Končno si duhovnik nadene še veliko oblačilo, mašni **plašč**, ki se po latinsko imenuje **planeta**.

Barva teh treh zadnjih oblačil se menja po praznikih. Na praznike našega Gospoda, Device Marije, večine svetih spoznavalcev in devic je **bela**. Na Binkošti in na praznike mučencev je **rdeča**. Ob navadnih nedeljah je **zelena**. Pri spokornih mašah: v adventu, postu, na kvatrne dneve in na vigilije (dneve pred velikimi prazniki) — **vijolična**. Pri mašah za umrle je **črna**.

Sv. Cerkev hoče, naj bodo mašniki, ko pristopajo k oltarju, oblečeni v oblačila, ki so namenjena le za sv. opravila njihove službe. Samo oni imajo pravico jih nositi.

Premalo mislimo na veličino mašnika. Ne veste li, da škof posveti duhovnike za namestnike Kristusove? Resnično, duhovnik je drugi Kristus, in zato Bog hoče, da ga posebno spoštujemo. V sv. pismu namreč govori: »Ne dotaknite se mojega Maziljenca!« To se pravi: mojih duhovnikov.

Duhovništvo je tako velika čast, da si veliki svetniki, kakor n. pr. sv. Francišek Asiški niso upali prejeti sv. mašniškega posvečenja. Ta svetnik je rekel: »Ko bi srečal na svoji poti duhovnika in angela, bi pozdravil naprej duhovnika in potem angela, kajti ta uboga Boga, dočim duhovnika pri daritvi sv. maše uboga Bog sam.«

Redovnica, pisateljica »Razgovorov«, ki pa noče povedati svojega imena, pripoveduje, da se je silno čudila, ko je bila še čisto majhna, da je njena babica vse svoje otroke ljubeznivo objemala, razen enega sinu, ki je bil duhovnik. Njega je spoštljivo prijela za roko in mu jo poljubila. Naša pisateljica je bila takrat še premajhna, da bi razumela, zakaj to. Toda nekega dne je le izrazila mamicini svoje začudenje nad babičnim vedenjem. »Mamica, zakaj babica vse moje tetke in stričke objema, samo strica duhovnika ne? In mati je odgovorila:

»Ljubi otrok, roke našega strica duhovnika so bile posvečene in maziljene s sv. oljem. Te roke zaslužijo pač vse naše spoštovanje. Zato naša babica ne objema svojega sina duhovnika; zadovolji se le, da mu ponižno poljubi posvečene roke.«

Fr. Metod Turnšek O. Cist.

Evharistična slavnost na Ptujski gori

V nedeljo 29. avgusta so proslavili otroci dravskopoljske dekanije 1900 letnico odrešenja s tem, da so priredili v starodavni Marijini cerkvi na Ptujski gori veličasten evharistični shod. Slovesnosti se je udeležilo nad 2000 otrok.

Zjutraj ob osmih so se zbrali ti mladi romarji na vznožju Ptujске gore, kamor so prišli ali peš, ali pa na okrašenih vozovih in avtobusih. Pod goro jih je čakala godba iz Majšperka, ki je zelo vneto svirala. Otroci so se razvrstili v procesijo, ki se je med petjem in molitvijo dvigala na goro.

Ob ½10 je imel v cerkvi prisrčen nagovor o evharističnem kralju urednik »Lučke«. Na koncu je prebral pozdravno pismo mariborskega škofa dr. Tomažiča, ki s toplimi besedami pozdravlja otroke in obžaluje, da mu ni bilo mogoče osebno priti med nje, ki mu sipljejo povsod cvetja na pot življenja. Po pridigi je daroval sveto mašo gospod dekan Al. Sagaj; nato pa je sledila procesija s presv. Rešnjim Telesom.

Ob dveh popoldne so se otroci po prijetnem oddihu podali v cerkev, kjer jim je urednik »Lučke« govoril o Mariji. Po petih litanijah so se vsi otroci posvetili Kristusu Kralju.

Sledila je nato še kratka zunanja slovesnost, pri kateri so nastopili Križarji in Klarice iz Maribora pod vodstvom p. Konstantina in pa otroci iz Ptujja, ki so zaokrožili par pesmic s toliko dovršenostjo, da smo vsi ostrmeli.

Lepo je bilo na Ptujski gori. Vsi smo sklenili, da poro-
mamo prihodnje leto zopet k naši dobri Materi počastit njenega
evharističnega Sina. L. S.

Esen :

Molitev k sveti mali Tereziji

(Njen god 3. oktobra.)

Obsiplji z rožicami
našo šolo:
naš kateder, vse klopi.
Iz rož si bomo venčke spletali
in laske kodraste pokrili,
pa s tabo zbrano vsi molili.

Obsiplji z rožicami
našo šolo,
da bodo knjige zadehtele v njih,
da se bodo duše zablestele,
ko bodo blažene prejele
svetosti tvoje dih.

Resk! Glavo proč!

Peterček je zelo ljubezniv fantek. Že tretje leto hodi v šolo — to pa ni kar tako nekaj.

Zadnjič je gospod katehet v šoli priporočal otrokom pogosto sveto obhajilo. Peterček se je tedaj tako navdušil, da je kar s klopi skočil in povedal gospodu, da hoče prejeti sv. obhajilo prav vsako nedeljo.

Povedati vam pa moram, da je imel Peterček zelo grdo napako, ki je močno kazila njegov živahni značaj. Postal je hudoben. če ni šlo vse lepo po njegovi volji, tolkel je z nogami ob tla, krčil je roke v pesti in je začel celo udrihati po tistih, ki se niso hoteli udati njegovi volji. Njegova sestra Marica je to že mnogokrat občutila. Pred par dnevi jo je močno pre-

Resk! Glavo proč!

ki tega noče. Ta sovražnik sedi zelo mogočno v vašem srcu. Ali veste, kdo je to? Sovražnik, ki se šopiri v vaši duši, to je vaša glavna napaka. Vsak človek jo ima, tudi vi, moji mali junaki.

Eden je predrzen in ob vsaki priliki predstojnikom ugovarja. Drugi vskipi, kot majhen piskerček, če se ne zgodi vse po njegovi volji.

(Pri teh besedah je Peterček zardel do ušes.)

Tretji je zopet len in se potepa, namesto da bi se učil. Četrti ni odkrit, ker prepisuje naloge — to je začetek; pozneje bo lagal.

No, dečki, ali veste, kateri je vaš največji sovražnik?«

Peterček se ne more zdržati in vzklikne: »Da, da, jaz vem!«

Gospod katehet se je nasmehnil; vedel je, da si bo Peterček največ prizadejal, da bi premagal sovražnika. Takole je nadaljeval:

»Če poznate sovražnika, potem se pa le junaško spravite nanj in mu odsekajte glavo. Sicer mu bo zrastle nova, ki bo pa že slabotnejša. Če mu odsekate še to, mu bo zrastle tretja in četrta. Toda slednjič bo sovražnik izkrvavel in zmaga bo popolna. Zato pa, dečki: ‚Resk! Glavo proč!‘ Tako govorite vedno, kadar se zgane v vašem srcu sovražnik. Ali ste razumeli?«

tepel, ker se ni hotela z njim žogati, ampak se je raje ukvarjala s svojo punčko.

Pa vendar ne more nihče reči, da bi Peterček ne imel Marije rad; celo zelo rad jo je imel. Vedno mu je bilo zelo žal, če je bil do nje surov; navadno ji je ob takih prilikah podaril eno izmed sladkornih kroglic.

Zaradi te svoje napake je Peterčka mamica že mnogokrat trdo prijela in očka ga je nemilo gladil z leskovko — pa vse ni nič izdalo. Peterček je obljubil poboljšati se, a poboljšal se ni, imel je premalo dobre volje.

Zgodilo se je, da je nekega dne gospod katehet svojim učencem takole govoril:

»Vem, da bi vsi radi Gospoda Jezusa v svetem obhajilu vedno vredno prejeli.

Pa sovražnika imate, velikega sovražnika,

ki se šopiri v vaši duši, to je vaša glavna napaka. Vsak človek jo ima, tudi vi, moji mali junaki.

Eden je predrzen in ob vsaki priliki predstojnikom ugovarja. Drugi vskipi, kot majhen piskerček, če se ne zgodi vse po njegovi volji.

(Pri teh besedah je Peterček zardel do ušes.)

Tretji je zopet len in se potepa, namesto da bi se učil. Četrti ni odkrit, ker prepisuje naloge — to je začetek; pozneje bo lagal.

No, dečki, ali veste, kateri je vaš največji sovražnik?«

Peterček se ne more zdržati in vzklikne: »Da, da, jaz vem!«

Gospod katehet se je nasmehnil; vedel je, da si bo Peterček največ prizadejal, da bi premagal sovražnika. Takole je nadaljeval:

»Če poznate sovražnika, potem se pa le junaško spravite nanj in mu odsekajte glavo. Sicer mu bo zrastle nova, ki bo pa že slabotnejša. Če mu odsekate še to, mu bo zrastle tretja in četrta. Toda slednjič bo sovražnik izkrvavel in zmaga bo popolna. Zato pa, dečki: ‚Resk! Glavo proč!‘ Tako govorite vedno, kadar se zgane v vašem srcu sovražnik. Ali ste razumeli?«

Tedaj so postali dečki zelo živahni in Peterček je kar poskakoval in venomer vzklikal:

»Resk! Glavo proč! Glavo proč!«

Pri tem pa je mahal z roko, kot da drži v njej bridki meč. Gospod katehet pa je nadaljeval:

»Poslušajte, da me boste prav razumeli. Lenuh bi se vlegel na trato, namesto bi spisal nalogo. Kaj mu je treba storiti?«

Tedaj zakličejo nekateri, razume se, da Peterček najmočnejše:

»Resk! Glavo proč! Vsesti se mora takoj in spisati nalogo.«

»Dobro. Kaj pa tisti, ki izpodrine vsakega s svojimi kormolci in hoče biti pri igri vedno prvi? «

»Glavo proč!« zadoni veselo po razredu.

Deček, ki ga je duhovnik pokazal, vstane in dostavi: »Umakniti se mora in pustiti, da bo kdo drugi prvi; in molčati mora.«

»Pa še za nekoga naj vas vprašam. Neki deček hoče, da mora vsak delati po njegovi volji. Tovariši pa se hočejo igrati nekaj drugega, kot on. Trmasti deček zardi kot rak. Kaj naj stori?«

»Glavo proč!« je zopet vesel odgovor.

Peterček pa nadaljuje: »V jezik naj se ugrizne in naj se lepo igra tisto, kar hočejo tovariši.«

Tako so nadaljevali razgovor in vsem dečkom je bila ta ura zelo všeč.

Peterček je vse do pičice natančno razložil doma mamicici in ji končno dejal: »Mamica, odslej bom večkrat rekel: Glavo proč! Resk! Glavo proč! in ti boš takoj vedela, kaj to pomeni.«

Še istega dne, ko se je hotel Peterček prepirati z Marico, je čula mamica v kuhinjo gromoviti klic: »Glavo proč!!!«

Pogledala je v sobo in v svoje veliko veselje našla Peterčka, ki je sedel poleg Marice in se z njo igral nad vse ljubeznivo.

Peterček je še mnogokrat, zelo mnogokrat vzkliknil: Glavo proč! in sovražnik njegove duše je postal vedno slabši.

Zdaj mora imeti dobrega Peterčka vsakdo rad: Jezus, starši, Marica, učitelj in tovariši, ker je premagal svojega najhujšega sovražnika.

Angel varuh vodi otroke k evharističnemu Kralju. — Ali si ti med njimi? Izprašaj si vest, kako poslušáš nasvete svojega angela varuha in kako ga častiš? Ali se mu priporočaš vsako jutro in vsak večer?

Sonja:

Angel varuh

Kadar na zemlji dete zaspí
angelček varuh se k njemu spusti.

Tiho in varno v naročje ga vzame,
nese v nebo ga čez širne poljane.

Dete v nebesih se vso noč smehlja;
angelček varuh se sam z njim igra.

Ko pa se sonce za griči zbudi,
angel z otrokom na svet se spusti.

Lučkarji na noge!

Razpisujem nagrado. Krasen, od svetega očeta blagoslovljen mozaičen križec dobi tisti, ki mi bo napisal najboljše, **kako preživi dober otrok vsako nedeljo.** Zelo dobre spise bomo priobčili v »Lučki«. Spise pošljite do 10. oktobra.

Uhač piše Lučkarjem

Ljudje, ki sem jih srečeval po poti, so se čudili, kako to da sem čisto sam.

»Ti, glej no osleta s pretrgano uzdo! Gotovo je ušel.«

»Slišiš, mož, ujemi ga, bom dejala fantička v sedlo!« je rekla neka ženska.

»Saj bi res ne bilo napačno, tebe in fantka bo lahko nesel,« odgovori njen mož. Jaz sem jima hotel pokazati, kako sem krotek in postrežljiv, zato sem se kmetici lepo mirno približal in se ustavil, da je mogla zlesti v sedlo na mojem hrbtu.

»Hudoben ta osliček ni videti,« reče mož, ko pomaga ženi zajahati.

Moral sem se nasmehniti, saj so ljudje za res smešni. Hudoben! Kakor da bi bil osel sploh kdaj hudoben, ako z njim lepo ravnaajo! Jezni, neposlušni trmasti postanemo samo takrat, če nas pretepaajo in zmerjajo. Dokler pa z nami lepo ravnaajo, smo dobri, mnogo boljši od drugih živali.

Nesel sem torej mlado ženo in njenega sinčka na njun dom; fantek, dve leti star in fletkan, me je božal in rekel, da sem zelo prijazen in bi me bil najrajši kar pridržal. Toda spomnil sem se, da bi to ne bilo pošteno. Moj gospodar me je kupil in bil sem njegova last. Gospodinjo sem za grdo ravnanje tudi kaznoval, saj jih je dobila v nos, v zobe, v pest in trebuh. Ko sem torej videl, da hoče mama fantku ustreči, kakor ga je tudi drugače razvajala, in me prijeti za uzdo in privezati, sem skočil vstran in oddirjal pa prišel k svojemu gospodarju.

Minka, hčerka mojega gospodarja, me je prva zagledala.

»Oho, glejte no Sivčka! Zakaj je neki tako hitro nazaj? Miha, pojdi pa snemi mu sedlo!«

»Osel hudobni!« je Miha jezno zavpil, »zmeraj imam delo z njim! Pa le zakaj je sam? Stavim, da je ušel. Mrcina nemarna!« me je brcnil v noge, »če bi vedel, da si ušel, bi ti naložil sto batin, da veš!«

Ko mi je snel sedlo in uzdo, sem hitro stekel proč. Komaj pa sem bil na travniku, že sem slišal, da na dvorišču nekaj vpijejo. Pogledal sem čez živo mejo in videl, da so pripeljali gospodinjo in zato so otroci kričali. Napel sem ušesa in slišal, kako je Miha rekel očetu: »Ata, vzel bom veliki bič, privezal osla k drevesu in ga pretepal tako dolgo, da se bo zgrudil.«

»Prav imaš, sinko moj, le tako naredi! Samo glej, da ga ne ubiješ! Zgubili bi denar, ki smo ga dali zanj. Ko bo prvi sejem, ga bom prodal.«

Ves sem se stresel od strahu, ko sem poslušal in ko sem videl Miha steči v konjski hlev po bič. Prav nič se nisem smel več obotavljati in tudi vest me to pot ni pekla, da bo moj gospodar ob denar, ki ga je bil dal zame. Planil sem proti živi meji, ki je bila med travnikom in njivami in se zaletel vanjo s takšno silo, da sem polomil veje in se tako zrinil skozi. Divjal sem po polju dolgo, dolgo in vedno se mi je zdelo, da me zasledujejo. Nazadnje so mi moči pošle, ustavil sem se in poslušal... vse tiho. Splezal sem na neki grič in se ozrl naokoli... nikjer nikogar. Tedaj sem se oddahnil in se veselil, da sem se znebil hudobnih ljudi. A, kaj naj začnem zdaj? Če ostanem v tem kraju, me bodo spoznali, me ujeli in vrnilo gospodarju. Kaj naj storim? Kam se obrnem?

Pogledal sem naokoli in začutil, da sem čisto sam in nesrečen. Že sem se hotel zjokati nad svojo usodo, ko sem naenkrat zapazil, da sem na robu veličastnega gozda, bil je Dolgi les. »Hvala Bogu!« sem vzkliknil. »Gozd mi bo dajal mehke trave, vode in svežega mahu. Nekaj dni ostanem tu, potem pa odrinem naprej v drugi gozd, ki bo še bolj daleč, da bo dosti daleč proč od mojih gospodarjev.«

Prišel sem v Dolgi les. Mirno sem se najedel mehke trave in se napil vode v lepem studencu. Ko se je začelo nočiti, sem se pa vlegel na mah pod staro smreko in sladko spal do jutra.

2. Na begu.

Naslednje jutro sem se najprej najedel in napil, potem pa začel premišljevat o svoji sreči.

»Vendar sem enkrat rešen. Ne bodo me več našli; ko se bom v nekaj dneh spočil, bom pa odrinil še dalje.«

Komaj sem to pretuhtal, že začujem iz daljave zalajati psa in nato še enega. Takoj nato sem pa že slišal šunder, kakor da se podi proti meni celo krdelo.

Postal sem nemiren, da, še celo ustrašil sem se nekoliko, brž vstal in odhitel proti potočku, ki sem ga bil zapazil zjutraj. Komaj sem stopil v vodo, že se je oglasil Miha, ki je ščuval svoje pse takole:

»Le naprej, naprej, psički moji! Dobro iščite in mi покаžite tega zanikrnega osla, ugriznite ga in mu razmesarite stegna, potem pa ga priženite k meni, da mu dam še jaz pokusiti svoj bič!«

Zdaj sem se pa še bolj ustrašil; malo je manjkalo, pa bi se bil zrušil. Toda takoj sem se spomnil, da lahko hodim po vodi, pa bodo psi izgubili sled za menoj. Začel sem torej teči po potoku, ki k sreči ni bil globok, obenem ga je pa še na obeh bregovih zaraščalo prav gosto grmovje. Zato me psi niso mogli ne izvohati ne zagledati. Dolgo časa sem pot nadaljeval, ne da bi se ustavil. Pasji lajež se je slišal vedno manj, pa tudi kričanje hudobnega Mihe. Nazadnje je vse utihnilo. Zasopel in izmučen sem se za hip ustavil, se napil in pojedel nekaj listja z grmovja. Noge sem imel od mraza vse trde, vendar pa se nisem upal stopiti iz vode ven, ker sem se bal, da bi utegnili psi priteči noter do sem in izvohati moj sled. Ko sem se malo odpočil, sem zato tekel zopet naprej, ves čas po potoku, dokler nisem prišel iz gozda. Znašel sem se sredi velikih senožeti, kjer se je paslo več kot petdeset govedi. Ulegel sem se ob robu gozda v travo in se sončil. Krave se zame še zmenile niso, zato sem se lahko nemoten najedel in naležal.

Proti večeru sta prišla na travnik dva moža.

»Kaj misliš, brat,« reče starejši, »ali naj krave nocoj odženeva domov ali ne? Pravijo, da so v gozdu volkovi!«

»Volkovi? Kje si pa slišal take čenče?«

»Ljudje v Sračjem tako govorijo. Pravijo, da so z neke kmetije volkovi odgnali osla in ga požrli.«

»Imej no pamet! Že poznam tisto kmetijo in vem, da so tam ljudje tako hudobni, da so najbrž osla do smrti pretepli.«

»Zakaj pa potem govorijo, da so ga volkovi požrli?«

»Zakaj? Zato, da ljudje ne bi vedeli, da so ga doma sami ubili!«

»Pa bo vendarle bolje, ako odženeva živino domov.«

»Kakor hočeš, brat. Meni je vseeno.«

Jaz se v svojem koticu niti zganil nisem, tako zelo sem se bal, da me ne bi zapazila. K sreči pa je bila trava visoka in me je dobro zakrivala. Na moji strani travnika krav ni bilo. Odgnali so jih domov.

Volkov se nisem bal, kajti tisti osel, ki so ljudje o njem govorili, sem bil jaz sam, o volkovih pa tudi dlake nisem videl, čeprav sem v gozdu prenočil. Zato sem tudi nocoj izvrstno spal. Zjutraj sem pa zajtrkoval, ko so se krave vrnile na pašnik. Spremljala sta jih dva velika psa.

Jaz sem ju gledal čisto mirno. Tedaj me pa eden zapazi, jezno zalaja in se zakadi proti meni. Drugi pes pa jo ulije za njim. Kaj naj storim? Kako jima uidem? Poženem se proti ograji, ki je obdajala pašnik, in res se mi posreči, da jo pre-

skočim. Nato sem pa stopal lepo zložno dalje in prišel počasi do nekega drugega gozda, ki mu ne vem imena. Zdaj sem bil od svojih gospodarjev gotovo že več ko štirideset kilometrov proč, torej sem bil rešen. Nihče me ni poznal, zato sem se lahko ljudem pokazal in ni se mi bilo bati, da bi me peljali k prejšnjemu gospodarju.

3. Pri novih gospodarjih.

V tem gozdu sem mirno živel mesec dni. Včasih sem se res malo dolgočasil, vendar pa sem bil še zmerom rajši sam kakor pa pri ljudeh in nesrečen. Bil sem torej v gozdu še kar dosti zadovoljen. Toda joj! Kaj kmalu sem zapazil, da je trave vedno manj in je še ta vsa trda; listje je odpadalo, vodo je večkrat pokrila led, zemlja pa je bila vlažna!

»Joj, joj, kaj bo, kaj bo!« sem začel premišljati. »Če ostanim tukaj, bom poginil od mraza, lakote in žeje. Kam naj se obrnem? Kdo me bo hotel na zimo pod streho vzeti?«

Ko sem vse to lepo modro pretuhtal, sem sklenil, da si poiščem kotichek pri ljudeh. Zapustil sem gozd in se napotil v bližnjo vas. Prišel sem do hišice, ki je stala daleč proč od drugih, pa bila vsa snažna. Pred vrati je sedela stara žena in predla. Njen obraz je bil videti tako dober in žalosten, da sem ji moral zaupati. Lepo tiho sem torej šel do nje in ji položil svojo glavo na ramo. Dobra žena je kriknila in planila s stola, gotovo se je zelo ustrašila. Jaz se pa tudi ganil nisem, samo gledal sem ji krotko in proseče v obraz.

»Uboga žival!« je končno rekla, »saj nisi videti hudoben. Če nimaš nobenega gospodarja, te bom prav rada vzela v hlev, ker je moj osliček od starosti poginil. (Da bi bila saj rekla: umrl!) Potem bom pa zopet lahko zelenjavo spravljala na trg in se tako preživljala. Toda čisto gotovo imaš že gospodarja«, je še rekla in globoko vzdihnila.

»Stara mamica, s kom pa govorite?« vpraša mil glasek iz hiše.

»Z nekim oslom se pogovarjam, ki je prišel in mi položil glavo na ramo, in ki me gleda tako krotko, da ga kar ne morem zapoditi.«

»Joj ali res?« veselo zapoje glasek.

In se prikaže na pragu lep fantek, ki je moral imeti šest do sedem let. Obleka mu je bila revna pa vendar snažna. Pogledal me je radovedno pa vendar nekoliko boječe.

»Babica, ali ga lahko pobožam?«

(Dalje.)

Uganka

Rešitev je treba poslati vsaj do 10. oktobra. Kdor bo izžreban, dobi krasen rožni venec, ki je blagoslovljen od sv. očeta Pija XI.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Duhovna obnova otrok iz Frama

Konec počitnic je bil za nas izredno srečen. Prišli so k nam iz Ljubljane prečastiti gospod p. Krizostom. Imeli so za nas duhovno obnovo. Opozorili so nas, da je le eno potrebno: živeti po božji volji in se zveličati. Pripravili so nas za sv. spoved, drugi dan pa smo prejeli Jezusa, katerega bomo vedno zvesto ljubili. V torek so častiti gospod p. Krizostom šli z nami na Ptujsko goro. Prišlo je tja veliko šolarjev iz drugih krajev,

tudi križarji in klarice iz Maribora. Kako lepo je bilo v procesiji in še lepše v cerkvi. Tam so nam zopet govorili gospod p. Krizostom o sv. Rešnjem Telesu in o Mariji, pri sv. maši pa smo vsi peli in molili za našega škofa, ki so imeli ta dan god. Popoldan smo se vrnili domov. Gospod p. Krizostom, hranili bomo Vaše svetinjice in podobice, posebno Vaše zlate nauke. Prosili bomo Boga za Vaše zdravje in Vas, da bi še prišli k nam.

Hvaležni šolarji iz Frama.

Prečastiti g. urednik.

Danes Vam prvič pišem od kar sem naročena na Vašo predrago mi Lučko. Jezusove dneve izpolnujem, nekaj jih imam že popisanih in ne vem kam z njimi, prosim, da mi odgovorite in poveste ali naj jih pošljem Vam. Tudi za naprej se nočem še oglasiti.

Vas prisrčno pozdravlja

Grum Tinca učenka III. razreda na Malem Lipoglavu.

Odgovor: Predraga Tinca! »Jezusove dneve« prav skrbno spravi. Malo pred božičem mi jih boš pa poslala, da bomo tudi tvoje lističe položili na praznik sv. treh Kraljev božjemu Detetu pred jaselce.

Prečastiti g. urednik!

Prosim, ne zamerite mi, ker Vam pišem. Čitala sem v »Lučki« pisma mnogih Lučkarjev, tudi jaz sem se odločila, da Vam pišem. Lučko čitam že četrto leto. Zelo jo imam rada. Tudi »Jezusove dneve« kolikor mogoče natančno opravljam. Zelo se mi smilijo ubogi otroci v Rusiji. Ne poznajo ne Jezusa, ne Marije. Vsak dan molim k Jezusu, da jih pripelje iz zmot poganstva.

Vas pa, prečastiti gospod urednik, prav lepo prosim če imate kaj prostora v »Lučki«, da objavite moje pismo.

Prisrčno Vas pozdravlja

Triller Helena,

uč. 2. razreda realne gimnazije v Ljubljani.

Za misijone so darovali znamke in stanijol: Alojzij Šercelj, dijak, Soteska pri Straži; Joška Nahtigal učenka, Soteska pri Straži. Benčina Ladi iz Ljubljane; Hudeček Nada, Fidler Franc, Poličnik Olga in Jožefa Zornič Ivica, Pučnik Ivanka — vsi iz Slov. Bistrice. In premnogi Lučkarji iz raznih ljubljanskih šol.

UREDNIK ODGOVARJA: Emi Hrnc, Maribor. — Predraga Ema! »Lučko« jemlji kar pri p. Konstantinu. Kako je bilo z izpitom? Priporočil sem Te Gospodu, kakor si želela. Jezusove dneve pa izpolnuj še nadalje; v poznejšem življenju boš šele spoznala, kakšno korist boš imela od tega. Lepo mi bodi pozdravljena!

Urednik.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 S. — Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)